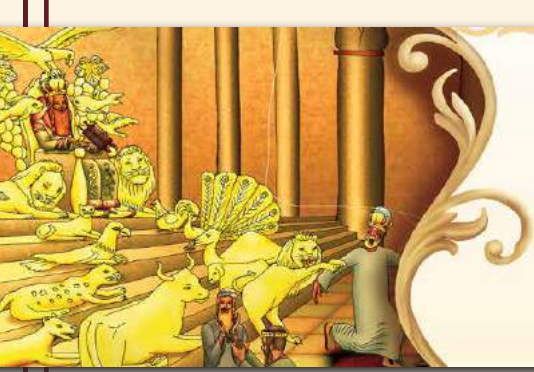

מהיקות השבת

י"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאוע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מי יודע להרויח פנינים?...

במלחמת העולם השנייה הנאצים ימש"ו עשו מגילי ספרי התורה חלצות, וישנם היום מקומות בעולם שבהם אפשר לראות את החלצות הללו בחוש. וזה בא ללמדנו שאנו משתמשים בתורה להנאת עצמנו להתכבד על ידי זה ולהתנשאות על בני הבית. וכן, הנאצים ימש"ו עשו מגופות בני אדם סבונים - לרמוז לנו שעלינו לכבס את לבנו בבורית להטהר מהמדות הרעות שלא אכפת לנו מבני הבית שיהיו שמחים וטובי לב.

"ויהי בשלח... ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בגדה ותצאך כל הנשים אחריה בפתים ובמחלת". אמרו חז"ל: בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים, ובזכות נשים צדקניות עתידין ישראל להגאל. ופרשו חז"ל, שזכותן הנה ששדלו את בעליהן להביא ילדים, ולא להדל מקד מפני גזרתו של פרעה. נמצא, שהמעלה של האשה היא נאמנותה לבעל, והנאמנות נמדדת בצניעותה של האשה, שאם אינה צנועה הרי שאינה נאמנת לביתה.

והנה נצטוונו "ואהבת רעך כמוך", והרע העקרי של האדם זו אשתו, שהיא השתף של האדם. והקב"ה אומר, אם אתה אוהב את בני ביתך אני דר ביניכם. כמאמרם: "זכו, שכינה ביניהם". כי אם יש קשר נכון בין שני השתפים - האישי והאשה, אזי גם השתף השלישי, הקב"ה, שוכן ביניהם. וכל זמן שאדם לא נשוי, הוא עדין לא מכיר בחסרונות שלו ונדמה לו שהוא בעל חסד, כי נח ומשתלם לו לעשות חסד עם חבריו, משום שעל ידי זה הם יכבדו אותו וכדומה, אבל אחרי שהוא נושא אשה הוא רואה אם יש לו באמת מדת החסד, בכך שעושה חסד עם אשתו או לא.

ושלמה המלך היה מהיחידים שזכו להעריך באמת את נשותיהם, ואמר "אשת חיל מי ימצא", כלומר, מי זוכה למצוא ולגלות את כל הפנינים והמעלות שבמדותיה של אשתו. וכבר אמר שלמה "מצא אשה מצא טוב", שאת זה אמר על אמו של רחבעם, שראה בה את מעלותיה שבגללם זכתה לבן הצדיק רחבעם. ואמר "ומוצא אני מר ממות את האשה", שאת זה אמר על בת פרעה, שבשעה שנשאָה ירד גבריאל ונעץ קנה בים והעלה שרטון, ועליו נבנה כרך גדול שברומי (סנהדרין כא). והאר"י ז"ל אומר שממנה נולד סנהריב שהחריב את בית המקדש.

איזה תורה יקרה מפנינה?

"ורחק מפנינים מכה". הנה שלמה חקמינו אמר במקום אחר על התורה, "יקרה היא מפנינים", ודרשו חז"ל (סוטה ד:): "יקרה התורה יותר מכהן גדול הנכנס לפני ולפנים". כלומר, שהדעת והקיום שיש לנו מהתורה היא יקרה מהכהן הגדול הנכנס לפני ולפנים. שכשאדם לומד מסכת קדושין, ובא מלמודו לכבד את אשתו ולהיות נאמן אליה ולא לצער אותה בתרעומות ובתלונות,

האשה מקימת את התורה... ומלכד זה, על ידי האשה יש קיום לכל התורה בלה, כי על ידי יש לאדם פנים, והוא נעשה בכלל גדול המעשה יותר מן העושה, כי כשהוא מביא בן לעולם הוא מעשה אותו לקים את כל התורה. אם כן, כשאדם מכבד את האשה הוא מכבד את התורה, וצריך להזהר מאד שלא להתנהג בהפך ולהתנשאות על בני הבית ולזלזל בהם, ח"ו.

בס"ד

שמחים אנו לחודיני

פתיחת הרישום לשיבת קטנה וגדולה

למכת טופסי הרישום יש לשלוח בקשה למחמת: ABK5827@GMAIL.COM

מהיקות הוינים

ירושת הדוד לאהן הבוסח...

אני תושב חי"ל, בן למשפחה מסורתית. בהיותי נער בן שמונה עשרה קבלתי עלי שמיית תורה ומוצות במלואם, ונסעתי לארץ הקדש כדי להכנס ללמד כאן בישיבה. והנה, מיד כשהגעתי לארץ הקדש קבלתי טלפון מהור, ובו הם מודיעים לי שעלי לקנות מידית כרטיס חזור ולשוב הביתה לחי"ל, מפני מצבו של דודי ז"ל, שלא זכה להשאיר זרע של קימא בעולם וקצת הוא היה שכיב מרע. לכן הורי הודיעו לי שהם ברוי על טיסה חזור שמתקיימת זה עתה, ובקשו ממני שאשוב מידית כדי להיות סמוך למטותו בעת הזאת.

השיחה נתקה ואני לא ידעתי את נפשי, עד שהגעתי לכאן דרך כל כך ארוכה ומפרכת, קעת אצטרף לחזר? בצר לי נסעתי לביתו של אחד מגדולי ישראל זצ"ל, והוא הורה לי להכנס לישיבה שאליה התפונתי להגיע ללמוד, "ותזכה ותראה בישועת ה'", כלשונו הטהור.

בלבי היה פחד וחשש מתגובתם של הורי שאינם כל כך ביניים בערך של למוד התורה ועלולים לבעוט עלי, אך עשיתי כמעט אותו גדול, ובטחתי בה שלא יצא מקד שום תקלה או צער לחורי. והנה, בהגיע הערב הורי מתקשרים שוב, וכשעניתיה היה נשמע בקולם השבור קול מפתע, ומיד הם אמרו: "איה זה שלא חזרת הביתה?!"

וכן כשלומד מסקנות וזכחים מנחות וכו', בא
מקד לדעת של הכרת הטוב לה' - זה קר
מכהן גדול הנכנס לפני ולפנים. הינו שלמודו
חשוב יותר מכהן גדול הנכנס לפני ולפנים,
כי דוקא הוא ראוי להכנס לקדש הקדשים
בלי למות, כי הוא יכול לראות את הכרובים
שפניהם זה אל זה, משום שהתנהגותו דומה
לכרובים הללו, בכך שהוא מכבד את אשתו
ומאיר לה פנים.

ואלו אדם שאינו בא מלמודו לידי קיום לשמח
את בני ביתו, אזי אפלו שהוא מתמיד בלמודו
ושוקד על התורה בעמל וביגיעה גדולה, אינו
רצוי לפני ה'. וכמו שמצינו בכך עזאי וכן
זומא, שהיו אנשים רמי מעלה וגדולים ביותר
בתורה, בכל זאת נפטרו מקדם מחמת שלא
נשאו אשה. ומובא שהם היו גלגול של נב
ואביהו שבכנסו לקדש הקדשים ודבקו בה'

בעצמו, ובכל זאת נפטרו, מפני שלא נשאו
אשה. כי הקב"ה בוחר דוקא בענה הזאת
שבאדם, שהוא נושא אשה ודואג לשמחה
מהצער ומהיגון שבלבה.

איך נצלים מקצור ימים?

וכמו שבני עלי נפטרו בגלל שצערו את
הנשים וזולו בכבוד ה', כך גם בן עזאי
וכן זומא הקדושים נפטרו מאותה סבה,
שבטלו מצות פריה ורביה בכך שלא נשאו
אשה - וממילא לא יכלו לעסוק בקיום התורה,
לשמח את האשה, שבה ה' בוחר. ואף אם
נגזר עליהם מראש למות צעירים, אלו היו
עוסקים בתורה ובהסדה, היו מאריכים ימים
ושנים, שהרי עון בית עלי מתכפר בתורה
ובחסד (ר"ה יח).

ואמנם, בודאי תורתם היתה 'תורת חסד',

שלמדו על מנת ללמד לאחרים, אבל העקר
היה חסר מן הספר - לעסוק בהסד בפעל
על ידי שישאו אשה ויגמלו עמה חסד, וכן
שילמדו תורה על מנת ללמד לבניהם. ואין
לך חסד גדול מאשר לעזר לאשה שהיא
העזר כנגדו' - לעזר לאשה שכנגדו.

וזה הפרוש "ורחוק מפנינים מכרה", הינו
שאם הוא מגלה את מעלותיה של אשתו
ה' אשת חיל' ומכבדה, הוא חשוב יותר
מכהן גדול שאינו מכבד את אשתו ונכנס
לפני ולפנים; כי הכהן הזה ימות, ואלו הוא
ראוי להכנס לקדש הקדשים ולא ימות.
וכמו שמצינו (וימא ט) באותם שלש מאות
כהנים גדולים שהיו בבית שני ומתו כשנכנסו
לקדש הקדשים, כי לא היו הגונים וקנו את
הכהונה בכסף.

מקורו של הגיף המשתולל ב'סין'...

"וירוהו ה' עין וישלך אל המים וימתקו
המים... ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה'
אלהיה... כל המחלה אשר שמתים במצרים
לא אשים עליך". וצריך להבין, מה קשור
לכאן ענין המחלות של מצרים? ואחר כך
כתוב: "ויבאו אילמה ושמ שתיים עשרה עינת
מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים,
ויסעו מאילם ויבאו כל עדת בני ישראל אל
מדבר סין... וילנו כל עדת בני ישראל על
משה ועל אהרן במדבר".

ואפשר להמליץ ולפרש את הפסוקים הללו,
שמוזכר בהם 'סין', לפי המתרחש כיום -
שה' הביא נגף קשה בסין שנקרא 'קרוונה'
שברגע שהוא פוגע באדם מיד הוא נופל ומת,
ר"ל שהמתבונן מביין שמחלה כזאת באה
עליהם מפני המדות הרעות שבהם, שהם
רוצים רק את טובת עצמם לשוק לעולם
סחורות ולהרווח הון רב רק לעצמם, ואינם
רוצים לקבל סחורה משום מדינה, ובעקף הם
משחתיים בכך שהם אוהבים רשע ומתירדים
עם אויבי ישראל המשחתיים. ונהגת ה'
היא שזמן רב הוא מאריך אפו, "וביום פקדי
ויפקדתי עליהם חסאתם" - שבהגיע היום, ה'
מכה אותם. וכן הם גסים באכילתם, שאוכלים
נהשים וכל מיני שקצים ורמשים, ואכילת
דגרים כאלו גורמת מחלות רעות.

מאכלים שמציצים מנגיפים

ולפי זה מובן, שקדם שעם ישראל הגיעו
לשבעים התמרים, אזי ה' אמר להם שיצטלו
ממחלותיהם של המצרים; ללמדם שכשאינם
אוכל מאכלים שה' בוחר בהם, כמו התמרים

שבהם נשתבחה ארץ הקדש, ומתנהג במדות
טובות כרבי עקיבא שכבד את אשתו בעיר
של זהב ולא אכפת לו רק מעצמו - יציל
מכל מיני מחלות שבאות על ידי מאכלים
המוזקים, וממדות רעות של חסר התחשבות
בזולת. ואלו כשנתרחקו מהתמרים והלכו
לסין, שרומזו על הרבה הרעים של תושבי
'סין', שם באו לידי מחלת התלונות על ה'
ועל עבדיו משה ואהרן.

וכשהקב"ה הכה את מצרים במכת בכורות,
נצטוו ישראל לא לצאת מהבית, כמו שכתוב:
"ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר".
ומפסוק זה למדו חז"ל ואמרו (ב"ב טו): "דבר
בעיר כנס רגליך", הינו השאר בביתך ואמרו:
'דבר בעיר אל יהלך אדם באמצע הדרך מפני
שמלאך המות מהלך באמצע הדרכים. דבר
בעיר אל יכנס אדם יחיד לבית הכנסת, מפני
שמלאך המות מקפיד שם כליו'. וזה דוקא
בבית הכנסת שלא לומדים בה תינוקות של
בית רבן, כי אם התינוקות לומדים בה אין
שם שליטה למלאך המות.

דעת שאין בה חטא...

ודוקא למוד תורה של תינוקות, משום שהם
מקבלים את התורה מפי המלמדים בתמימות
ובטהרה גדולה בלי שום התחכמות. וצריך
באור איך יתכן שמלאך המות מקפיד את
כלי המשחית שלו בבית הכנסת הקדוש?
אלא שאותם שלומדים תורה ובאים מלמודם
לבאנה ולמדות רעות, על למודם נאמר 'לא
זכה, נעשית לו תורתו סם המות', ועם תורה
כזאת מלאך המות הורג. והתוספות לא גורס

שמלאך המות מחביא את כליו בבית הכנסת,
כי התוספות דברו על בתי מדרשות של יראי
ה' שתורתם היא סם חיים.

והמגפות שעושה מלאך המות, הם על ידי
מחלות שמדבק את בני האדם בנגיפים
מסכנים שהורגים אותם, ובזה יש בחירה
לבריות לטעות שהם לא נהרגו מאת ה'
אלא על פי טבע על ידי אותו נגף. וכתוב
שבמשה שבעת ימי מכת החשך מתו הרבה
יהודים סרובים, וגם שם היו כאלו שלא
השפילו להבין שה' הרגם, ותלו זאת בדרך
הטבע, שהם נדבקו מהמחלות של המצרים,
ולא האמינו שה' הרגם.

מתיקות ההמצאות הבית

ובליל פסח, כשצאלו במצרים את קרבן
הפסח, הודו לה' על שהצילם ממכת בכורות,
אף על פי שגם עם ישראל היו שקועים במ"ט
שערי טמאה - ולכן הקב"ה צוה במכה זו
להסתגר בבתים, כי לא היה להם את הנוחות
להנצל, לכן היו צריכים להיות סגורים בבית.
כי כשסגורים בבית זה גורם לאדם להתעורר
להודות לה' על כל הטוב שנתן לו, ולהודות
לה' על שהבדילו מן העמים; ואף על פי
שהוא דומה לגוי כמעשיו, בכל זאת נשאר
הבדל קטן בין הגוי אליו, ולכן ה' מצילו
ממיתת הבכורות.

וכתוב שגם לעתיד לבוא רק מעשים יקבלו
את פני מלך המשיח, וכך רואים בחוש שרבים
מתים ממחלות וכדומה, ר"ל, שכל זה הכנה
לביאת המשיח. ויובן על פי מה שאמרו

מתיקות שיחה

תפילות

רבונו של עולם, אל רחום וחנון, רחם עלינו והצילנו מדבך וממחלות רעות שלא יבואו עלינו, וכל מיני נגעים אשר שמת במצרים ובארצות הגוים אל תביא עלינו.

ורפא לכל חולי ישראל (ובפרט לב"ם) רפואה שלמה ברחמיה הסר מעליהם נגעה והצילנו והצילם מעתה שלא נדע משום חלי ומכאוב; לא חלי רוחני במדות ולא חלי גשמי, אלא נהיה בריאים ורוקים ונעבד אותך בשמחה גדולה ונגעשה רצונך בלב שלם ובנפש חפצה, ונגעסק בתורתך לשמה מתוך הכנעה וענוה שלמה תמיד, אמן סלה.

מגלה לו את מדותיו הרעות וכך הוא יודע לתקנם. והאדם מצדו צריך זריזות גדולה לרכש עין טובה ומדות טובות מצדיקים, ובזריזות יבחין בין טוב לרע, ויבחר בדרך הנכון והישר.

ומי שעושה כן, ינצל מלהיות מאותם שנאבדים ולא יקבלו את פני משיח צדקנו; כי אותם שלא רוצים לצאת ממדותיהם הרעות הם מפסידים את הגאולה, כמו שכתוב שאותם שלא רצו לצאת ממצרים מתו במכת חשך, ובדאי גם הם רצו לצאת בגשמי משעבוד מצרים, אלא הפרוש הוא שהם לא רצו לצאת מהמדות הרעות שקבלו שם, והיה להם נוח יותר להשאר כמות שהם, ולכן מתו.

חו"ל: "לא נברא העולם אלא לצנות לזה", הינו להתחבר לצדיקים ולהיות צנות להם, הינו, להיות טפלים אליהם כדי לקבל מהם מדות טובות. ואדם שלא בוחר לרכש מדות טובות כמו עין טובה, העולם אינו פדאי עבורו, ולכן לא יזכה לראות בשלמות העולם בביאת משיח. כמו שמצינו (ב"מ כ"ט), שרב ראה שרב המתים מתים מחמת עין רעה. ולכל אחד יש את ההזדמנות לשפר את מעשיו ולהיות ממקבלי פני משיח צדקנו.

זריזות של שלמות

והעצה לזה היא ללבק בתלמידי חכמים צדיקים וללמד מהם את מדותיהם הטובות, אהבת ה', אהבת הבריות, עין טובה וכו'. וכשאדם נמצא אצל תלמיד חכם צדיק, הוא

מה מפיל את הסינים ארצה?

"ומצרים מקברים את אשר הפך ה' בהם... ובאלהיהם עשה ה' שפטים" - ה' מכה בגוים ובאלהיהם. כפי ששומעים עתה בעולם על האמה הסינית, שה' מכה בהם בדבר חזק, כדי שלא יאמרו 'אלהים' למעשי ידיהם, פונדע שהם כח העבודה והיצור של העולם.

לסינים; ומה קשור לכאן רבי עקיבא שרצה מהחלון?

ההסבר המלא לציר והתשובה לשאלות ולתמיהות, במאמר: "מקורו של הגניף המשתולל בסין..." ובמאמר: "ש"ת מתוק מדבש"

מהחלון נראה רבי עקיבא שמכבד את אשתו ונותן לה דגמת ירושלים של הב.

מי הפיל את המלצר ואת התושב והרגם? מדוע הסינים לא נגעים מאכילת השקצים ורמשים, ואלו היהודים כן נגעים מקר? מה גורמת אכילת השקצים ורמשים

במסעדה בסין אוכלים נחשים, עכברים ושאר שקצים ורמשים. ר"ל

היהודים העומדים בפנת המסעדה קצים במרצה הזה, ולפתע תושב סין ששהה במסעדה והמלצר מתמוטט עם המגש שבידו, ושניהם נהפכים לפגרים מתים.

שאלה: בנח פתוב שהיה צריך סעד לתמכו - הינו שהקב"ה הלך לפניו ותמך בו, כמו שכתוב "את האלקים התהלך נח", ואלו אברהם אבינו הלך לפני ה', כמו שכתוב "התהלך לפני יהיה תמים". ולכאורה נראה שבנח יש מעלה יותר מאברהם, כי הוא הלך אחרי ה' ונשען עליו יתברך, ואלו אברהם נראה כבכוול שחסרה מעלה זו. ח"ו?

תשובה: מעלתו של אברהם אבינו היתה גדולה יותר, שהיתה לו אמונה גדולה שכל מה שהוא עושה והולך בדרך הטוב, הכל מאת ה' לכה, לכן הקב"ה אהב אותו ואמר לו 'לך לפני', כי אני רוצה לראות איך אתה תבחר בדרך הטוב.

שאלה: שינוי (מכות כג): "רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות".

דיקה מדברי תורה. ולכאורה לא מובן מאיזה תורה רפו דיקהם, הרי עדין לא נתנה להם התורה?

תשובה: גם קדם תנית התורה היה לעם ישראל תורה, והיא האמונה במשה רבנו. כמו שרואים, שכאשר אהרן בשר לעם ישראל על הגאולה בשם משה שאמר בשם ה', כתוב בפסוק "ויאמן העם", כי משה הוא היה התורה של עם ישראל, ולכן כבר מתחלה האמינו בו. ולכן כאשר העם התלוננו בפרשתנו על משה, אמר להם משה "בשמע ה' את תלנתיכם אשר אתם מלינים עליו ונחננו מה לא עלינו תלנתיכם כי על ה'". כי האמונה שהיה ראוי להם להאמין במשה ולא להתרעם עליו - היא אמונה בה', שהרי כל הנהגותיו של משה הם על פי ה', ומהתורה הזאת רפו דיקהם, ולכן בא עמלק.

ולכאורה, כיון שעקר זכור האדם הוא בטהור המדות, אם כן מדוע לא אמרו שהקב"ה הרבה לנו גם מדות טובות?

תשובה: הפרוש שהקב"ה הרבה לנו תורה ומצוות, אינו רק המצוות המפורשות בתורה, אלא זה גם התורה שהקב"ה למד את כל האדם על ידי המלאך בתשעת הימים. ועקר התורה שה' מלמד על ידי המלאך בירחים אלו היא להכיר את ה' יתברך, והמלאך מלמדו בעקר את הדברים שלא כתובים - והם מדותיהם של הצדיקים, שאת תורתם עתיד הילך ללמד בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה. וכן, בלמוד זה הקב"ה מטביע בנפש היהודי למאס במאכלים משקצים של שקצים ורמשים, שרק יהודי זכה לטהר כזה ולא הגויים.

שאלה: "ויחננו ברפידים", אמרו חז"ל, שרפו

עצה מתוקה ומעשית

יסוד גדול, שעקר יהדותו של האדם תלוייה באמונת חכמים. שזה יותר חשוב מאדם שעוסק בתורה בלי אמונת חכמים, כי מי שלומד כך הרי הוא כמי שעוקר את דברי התורה מהתנאים ומהאמוראים, ולומד את דברי התורה הללו בלי אמונה בחכמים שאמרום, שבדאי אין ערך ללמוד כזה.

גורם לו שדבריהם יספגו בלבו. ורואים בחוש שיש כח גדול לנשים להכניס יראת שמים בילדים, וברב הפעמים יותר מאשר האישי שעוסק בתורה, ובמה כחן? באמונה שיש להן, כי לאמונה יש כח רוחני עצום שיכול למשוך את לב הילדים ואת לב כל אדם אל התכלית.

המשך מתיקות הגיסים

הסברתי להם שפך הורה לי גדול בירשאל, ומיד הם אמרו: "טוב מאד שלא חזרת, כי מעט זמן אחרי ששוחחנו אתך דודך נפטם ומבלבול הדעת שהיה לנו יצא מדעתנו להודיע לך זאת, וכעת חששנו שחזרת לחנם; והנה בזכות ששמעת בקול התלמיד חכם, נמנעה ממך הנסיעה לבטלה". קעת הם הוסיפו לבשר לי, שכאשר פתחו

את צנאתו של הדוד, מצאו שהוא כותב בה, שפכיון שהוא נשאר רוק כל ימיו ולא זכה להשאיר בנים, לכן הוא נותן במתנה את הבית שלו שבו הוא התגורר - עבורי, כיון שאני הבן האחרון להורי שעזרו לו רבות, וכדי שיהיה לו זכות בהקמת ביתי. כמובן היה לי צער על פטירתו, וברכתי בלי שם ומלכות "ברוך דין האמת". מאידך הודיתי

לה' על בשורת היחשה וברכתי על אתר את ברכת 'השחינו' בלי שם ומלכות, כדין יורש יחידי (ש"ע סי' רכג). כעבור קשנה וחצי זכיתי לשא אשה מארץ ישראל, ואת ביתו של הדוד מכתי, ובקסף קניתי דירה מרוחת בארץ הקדש שבחסד ה' זכיתי לקבל בה את משכני. לבני הבער"ט, במשכנו החדש והמרווח

ה. ק. בית מש

מאמר השבוע - איר זוכים לעננה שלמה ולשמה

אמרו חז"ל (בבא מציעא כ"ג): לעולם יעסק אדם בתורה ובמצוות אף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. לכן גם אדם שרואה שבאמת אין בו ענה ושפלות, רעה מעשים של ענה ושפלות בכך שיתבזה על המצוות; ובגווי שינגח בתי כנסיות, ואפילו ישפיל עצמו ביותר לנקות את בית הכסא של בתי כנסיות, או שיתבזה לקום שאר המצוות, אף על פי שבלבו הוא נאה. כי זה נראה ששונה מעשים שאינם 'לשמה', הינו שאינו 'שקם' עם המעשים של ענה והקלו, אך מתוך שלא לשמה וכו' לשמה, הינו ששל ריי מעשים אלו הוא יהיה רצוי באמת לפני ה', וה' יזכה אותו לעננה ושפלות 'לשמה' (אבות דרובבה) ואמתית.

תלמוד תורה
מתיקות תשב"ר
הגנו שמהים להודיע על פתיחה הירושם לשנה"ל תשפ"א
הבער"ט, במשכנו החדש והמרווח
התלמוד תורה מהגד לתורת, יראת שמים מידות טובות
והישנים לימודיים מתוך שלוחה ונעימות
הירושם יתיקים בע"ה מ-ד"ה שבט עד ד"ה אדר תש"פ
בין השעות: 08:08-11:00 במשרד הה"תרה פרלמנקי 9
לפרטים: 052-7115827